

Sygn. akt IX Ca 829/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Charukiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Dorota Ciejek SO Krystyna Skiepmo
Protokolant:	prac. sąd. Magdalena Kufel

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2016 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku

z dnia 8 lipca 2015 r., sygn. akt I C 669/14 ,

I. oddala apelację,

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt IX Ca 829/15

UZASADNIENIE

Powódka A. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 30.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2013 r. do dnia zapłaty i ustalenie odpowiedzialności pozwanego za dalsze skutki oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, iż w dniu 24 listopada 2012 r. przechodząc przez jedną przy ulicy (...) w G. została potrącona przez motorower, w wyniku czego doznała obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego złamania piszczeli prawej z przemieszczeniem, złamania trzonu kości strzałkowej z przemieszczeniem, złamania żeber X, XI, XII oraz zbitcia prawej nerki. Argumentowała, iż przed wejściem na jezdnię upewniła się, czy nic nie jedzie. Natomiast gdyby kierujący pojazdem rozpoczął manewr hamowania niezwłocznie po dostrzeżeniu powódki miałby możliwość uniknięcia zderzenia

z pieszą. Sprawca zdarzenia w dniu wypadku posiadał polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Zakładzie.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznał, iż kierujący pojazdem w dacie zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Wskazał jednak, iż nie uznał swej odpowiedzialności co do zasady, gdyż do wypadku doszło wyłącznie wskutek naruszenia przez powódkę podstawowych przepisów prawa o ruchu drogowym oraz zasad „zdrowego rozsądku”. Podniósł, iż powódka przy zapadającym zmierzchu, padającej mżawce, braku włączonego światła ulicznego i przy ruchliwej ulicy zdecydowała się na pokonanie jezdni w miejscu do tego nie przeznaczonym. Podał nadto, iż kierującemu pojazdem nie można zarzucić złamania którejkolwiek z zasad ruchu drogowego – czas na identyfikację przez kierującego nagłego i niemożliwego do przewidzenia wtargnięcia na jezdnię osoby trzeciej jest bowiem znacząco dłuższy w ciężkich warunkach atmosferycznych, niż przeciętnie.

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Giżycku oddalił powództwo. Zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 24 listopada 2012 r. około godziny 15:50 przy ulicy (...) w G. doszło do wypadku komunikacyjnego. Kierujący motorowerem marki A. (...) IS K. M. potrafił przechodzącą przez jezdnię powódkę, w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała. Piesza przechodziła w miejscu niedozwolonym, w odległości ok. 40-50 m od przejścia dla pieszych. Na jezdnię weszła zza zaparkowanego na poboczu samochodu dostawczego. Kierujący pojazdem poruszał się środkiem jezdni z prędkością ok. 45-50 km/h. Miał zapalone światła.

W momencie wypadku padał deszcz, droga była mokra, a widoczność ograniczona, ściemniało się. Lampy uliczne były zapalone.

Bezpośrednio po zdarzeniu powódka została przetransportowana do Oddziału Ratunkowego Szpitala w G., a następnie przyjęta została na Oddział (...) Ogólnej, gdzie stwierdzono u niej złamania żeber X, XI, XII w odcinku tylnym po lewej stronie, otwarte wieloodłamowe złamanie piszczeli prawej z przemieszczeniem, złamanie trzonu kości strzałkowej z przemieszczeniem. Powódka przeszła zabieg operacyjny. W dniu 03.12.2012 r. została wypisana ze szpitala z zaleceniem chodzenia przy pomocy kul.

W dniach 08.04. – 10.04.2013 r. powódka ponownie przebywała w szpitalu w celu kontroli gojenia złamania oraz usunięcia śrubokrętów. Założono jej opatrunek gipsowy na okres 5 tygodni, który po tym czasie, podczas pobytu w szpitalu w dniach 15.05 - 17.05.2013 r., zastąpiono opatrunkiem żywnym. Po zdjęciu opatrunku powódka była rehabilitowana.

Obecnie powódka ma trzy śruby zespalające kość piszczelową. Nie mają one jednak istotnego wpływu na aktywność życiową i zawodową powódki.

Przed wypadkiem powódka pracowała w sklepie, jednak po zdarzeniu została zwolniona. Po dłuższym spacerze powódka odczuwa ból nogi i kuleje. Nie może także nosić ciężkich przedmiotów. Przyjmuje leki przeciwbólowe, żel rozgrzewający oraz środki uspokajające.

W dniu wypadku kierujący pojazdem był ubezpieczony w pozwanym (...) S.A. Pismem z dnia 29.10.2013 r. powódka zgłosiła szkodę pozwanemu, który odmówił wypłaty odszkodowania wskazując, iż szkoda nastąpiła z wyłącznej winy poszkodowanej.

W ocenie Sądu Rejonowego sprawca nie jest odpowiedzialny za skutki wypadku, gdyż to poszkodowana swoim zachowaniem wywołała sytuację wypadkową, a sprawca zachował się prawidłowo nieprzyczyniając się do powstania szkody. Poszkodowana naruszyła przepisy ruchu drogowego, bowiem przechodziła w niedozwolonym miejscu, podstawowe zasady bezpieczeństwa poruszając się w sposób nieostrożny w trudnych warunkach atmosferycznych

oraz, co zostało stwierdzone z dużym prawdopodobieństwem, przebiegając przez jezdnię. Ponadto kierujący pojazdem poruszał się zgodnie z przepisami prawa o ruchu drogowym. W zachowaniu kierującego pojazdem nie było również błędów w taktyce, czy technice jazdy. W ocenie Sądu zachowanie powódki było wyłączną i jedyną przyczyną wypadku, a w konsekwencji powstania szkody. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła powódka. W apelacji zarzuciła:

- naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik przedmiotowej sprawy - a mianowicie art. 233 k.p.c. polegające na

dokonaniu przez Sąd I instancji oceny wiarygodności i mocy dowodowej zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, wybiórczy, bez jego wszechstronnego rozważenia, z pominięciem zasad doświadczenia życiowego w szczególności:

- a) mylnego ustalenia, że powódka ponosi wyłączną winę dla zaistnienia wypadku przyjmując przy tym okoliczność, iż powódka biegła przez jezdnię pomimo przeciwnych w tym zakresie zeznań świadków i wyjaśnień powódki,

- b) pominięcia zeznań świadka B. K. (1), która jednoznacznie zeznała, że powódka nie biegła, a szła przez jezdnię w szczególności wobec okoliczności, iż świadek M. P. zmienił wcześniej składne zeznania i zeznał, że nie widział samego wypadku (wcześniej zeznał, iż powódka przebiegała przez jezdnię),

- c) pominięcia zeznań świadka P. W. w przedmiocie opisu zachowania powódki przed wypadkiem tj. sprawdzeniem przed wejściem na jezdnię czy poruszają się na niej pojazdy,

- d) odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom powódki w zakresie jej twierdzeń, iż szła przez jezdnię, w szczególności wobec okoliczności, iż świadek M. P. zmienił wcześniej składne zeznania i zeznał, że nie widział samego wypadku (wcześniej zeznał, iż powódka przebiegała przez jezdnię), a składane przez powódkę wyjaśnienia zostały potwierdzone zeznaniami świadka B. K. (1),

- e) pominięcia opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków w zakresie stwierdzenia, iż gdyby powódka szła krokiem normalnym kierujący widząc ją mógł zahamować pojazd lub podjąć manewr obronny, szczególnie wobec zeznań świadków składanych w toku postępowania (B. K. (1) i P. W.) oraz wyjaśnień składanych przez powódkę, potwierdzających, że powódka szła normalnym krokiem przez jezdnię,

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 232 kodeksu postępowania cywilnego poprzez oddalenie wniosku dowodowego o uzupełnienie opinii sądowo lekarskiej,

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 328 § 2 kodeksu postępowania cywilnego poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w zakresie przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej - brak odniesienia się do zeznań świadków B. K. (1) i P. W. oraz części opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków wskazującej, iż gdyby powódka szła krokiem normalnym kierujący widząc ją mógł zahamować pojazd lub podjąć manewr obronny,

- naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 436 § 1 kodeksu cywilnego w zw. z art. 435 § 1 kodeksu cywilnego, poprzez ustalenie, że zachowanie powódki było wyłączną i jedyną przyczyną wypadku, pomimo treści zeznań świadków B. K. (1) oraz P. W., a także treści części opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków wskazującej, iż gdyby powódka szła krokiem normalnym kierujący widząc ją mógł zahamować pojazd lub podjąć manewr obronny

Podnosząc powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 30.000 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 29.10.2013 r. do dnia zapłaty oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanego za dalsze skutki, jak również zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną tych ustaleń dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Nie są trafne zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego i przepisów postępowania.

Za bezzasadny należy uznać, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. odnoszący się do oceny zebranych w sprawie dowodów. Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał oceny wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów przeprowadzonych w toku postępowania zgodnie ze swoim przekonaniem z zachowaniem logiki, opierając się również na doświadczeniu życiowym.

Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny jedynie części materiału dowodowego (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002 r., sygn. II CKN 572/99, Lex nr 53136). Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Brak logiki we wnioskowaniu na podstawie zebranych dowodów lub wykroczenie we wnioskowaniu poza te granice albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, daje podstawę do przyjęcia, że przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906).

Skarżący odwołując się do dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych nadaje hipotezie biegłego charakter ustaleń w takim zakresie w jakim odnosi się ona do szybkości poruszania się powódki po jezdni. Założenie biegłego polegało na przyjęciu, że powódka poruszała się po jezdni krokiem normalnym. Wówczas to kierujący pojazdem byłby w stanie podjąć manewr obronny i uniknąć wypadku. Z uwagi na hipotetyczny charakter tego stwierdzenia nie może ono posłużyć jako wniosek opinii. Biegły wyraźnie stwierdził, że jest wysoce prawdopodobne, iż powódka przebiegała przez jezdnię. Konstatacja ta jest zbieżna z zeznaniami części świadków.

Nie są natomiast wiarygodne zeznania tych świadków, którzy twierdzili, że powódka szła przez jezdnię krokiem normalnym. Zeznania tych świadków są bowiem wewnętrznie sprzeczne. Świadek P. W. twierdziła bowiem, że widziała przebieg zdarzenia, a jednocześnie wskazała, że w tym czasie patrzyła w telefon i nie widziała co się działo na ulicy. Zeznania świadka B. K. (2) również są wewnętrznie sprzeczne. Z jednej strony świadek wskazała, że powódka szła przez jezdnię krokiem normalnym, z drugiej strony stwierdziła, że nie widziała sytuacji na skrzyżowaniu. Tego rodzaju zeznania nie mogą być uznane za wiarygodne.

Pozostałe dowody w tym przede wszystkim dowód opinii biegłego oraz zeznania świadków wskazują, że powódka przebiegała przez jezdnię. Nie bez znaczenia dla przyjęcia wyłącznej winy poszkodowanej powódki i tym samym wyłączenia odpowiedzialności kierującego pojazdem są nie tylko powyższe dowody wskazujące na przebieganie powódki przez ulicę, ale również jej niewłaściwe – niezgodne z zasadami ruchu drogowego oraz zdrowym rozsądkiem zachowanie polegające na przekraczaniu jezdni w niedozwolonym miejscu oraz nieostrożne zachowanie w czasie słabej widoczności, przy śliskiej jezdni.

Wobec uznania przez Sąd Rejonowy, że w niniejszej sprawie szkoda powstała z wyłącznej winy powódki, bezprzedmiotowe było ustalenie zakresu uszczerbku na zdrowiu powódki, a tym samym zarzuty podnoszone wobec dowodu z opinii biegłego ten uszczerbek ustalającej. W konsekwencji nie można skutecznie zarzucić Sądowi Rejonowemu naruszenia art. 232 k.p.c.

Bezzasadny był również zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 328 § 2 k.p.c. W judykaturze przeważa pogląd, w myśl którego strona może powołać się na zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia i zarzut taki można ocenić jako zasadny, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wskazanych w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżony wyrok

nie poddaje się kontroli instancyjnej (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, OSNC 2000/5/100 oraz z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M. Prawn. 2007/17/930). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie wymagane przez ustawodawcę elementy, w szczególności Sąd Rejonowy dokonał oceny prawnej zebranego materiału dowodowego. W oparciu o jego treść Sąd Okręgowy mógł przeprowadzić kontrolę orzeczenia. Dodać należy, iż zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., mógłby być skuteczny tylko wtedy, gdyby skarżąca wykazała, że wadliwości uzasadnienia miały wpływ na wynik sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1997 r., I PKN 97/97, OSNAPiUS 1998/4/121). Takiego rodzaju twierdzenia nie znalazły się w uzasadnieniu rozpoznawanej apelacji.

Reasumując trafnie przyjął Sąd Rejonowy, iż w niniejszej sprawie szkoda na osobie wystąpiła wyłącznie z winy poszkodowanej w związku z czym pozwany nie podnosi odpowiedzialności stosownie do art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c.

Mając zatem na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 5 i § 12 ust 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz.490 ze zm.), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.